

Un grup de diputats del Partit Verd protesten durant la intervenció del primer ministre hongarès, Viktor Orbán, al Parlament Europeu.

Hongria incomoda Europa

ESTRASBURG ■ Raquel Correa

Amb un tros de cinta adhesiva a la boca i portades de diari en blanc amb la paraula “censurat”. Així és com un grup d’eurodiputats va rebre el polèmic primer ministre hongarès, Viktor Orbán, a la sessió del Parlament Europeu de la setmana passada, en què havia de presentar les grans línies del seu programa pel semestre de presidència de la Unió Europea. El ple d’Estrasburg s’enfrontava així a Orbán, no pas pels seus plans per a la UE sinó per la nova llei hongaresa de mitjans de comunicació, que ha fet saltar l’alarma arreu del continent sobre la possibilitat que la censura torni a clavar el peu en territori europeu. Des de l’1 de gener proppassat, Hongria disposa d’una llei que preveu multes fins a 730.000 euros als diaris i cadenes que difonguin informació parcial o ofensiva “de mane-

ra explícita o implícita”. “La informació equilibrada no existeix. Creieu que Nixon trobava que la informació sobre el cas Watergate era equilibrada? Evidentment no. I creieu que Bush trobava la informació sobre Abu Ghraib equilibrada? De segur que no. I les recerques sobre la seva vida privada, Berlusconi les troba equilibrades? La informació ha d’incomodar la política i per això la seva llei no es correspon amb els valors de la Unió Europea”, va etzibar a Viktor Orbán l’eurodiputat Daniel Cohn-Bendit, que fou líder del Maig del 1968 francès. “En una democràcia la premsa controla el poder. Això que feu vós és controlar la premsa”, li va retreure el líder socialista Martin Schultz, alimentant les veus que acusen Orbán i la seva formació –el partit conservador Fidesz, que des de la primavera governa a Hongria amb

una còmoda majoria– de portar el país a la dictadura. La Comissió Europea i alguns socis comunitaris, liderats per Alemanya, ja han demanat explicacions a Budapest sobre la llei de mitjans i l’executiu d’Orbán –que defensa que el text no entra en contradicció amb la llei europea– no ha tardat a concedir que, si la CE li ho demana, modificarà la normativa. El debat sobre la deriva poc democràtica del govern hongarès, però, no s’acaba pas amb la llei de mitjans, sinó que també hi entra en joc l’impost excepcional de crisi que Hongria s’ha tret de la màniga per a alleugerir els comptes públics. Es tracta d’una taxa sobre beneficis extraordinaris que hauran de pagar sobretot les companyies estrangeres –com Deutsche Telekom, el banc holandès ING i la petrolera austríaca OMV– i que qüestiona el mercat intern de la Unió.

LONDRES ■ Victorià Jiménez

L'heroisme d'Irlanda. És possible que les reminiscències familiars del qui fins fa poc era ministre d'Affers Estrangers irlandès, Micheál Martin – el seu pare, Paddy Martin, va ser boxador internacional –, recorren encara les seves venes. Això, potser, explica el seu excepcional coratge: Martin, el parlamentari més popular del Fianna Fáil –el partit que governa–, que va dimitir la setmana passada, pretén arrabassar el lideratge a l'actual primer ministre, Brian Cowen, i dirigir les passes d'una nació on en dos anys i mig la desocupació ha augmentat d'un 200% i ha sofert la humiliació financera de demanar préstecs a la Unió Europea i al Fons Monetari Internacional. En aquests moments, el Fianna Fáil a penes si manté el 14% del vot, mentre que l'oposició, Fine Gael, ja supera el 35%. Tanmateix, els 71 membres del Fianna Fáil que van participar en la moció de confiança al primer ministre Cowen, votada al parlament el dimarts de la setmana passada, no van dubtar a confirmar-lo en la seua incòmoda posició al capdavant de la formació i del país. Ara com ara, podríem aventurar dues raons per a la supervivència de Cowen. Una, que les negociacions entre Dublín i Brussel·les no han fet sinó començar perquè el Fons Europeu d'Estabilitat Financera (FEEF) modere la taxa d'interès de la seua ajuda –ah, sí, el FEEF ha d'omplir la bossa si pretén que els mercats del capital el prenguen seriosament com a instrument cotitzable, fins i tot si això significa deixar caure sal a la ferida pressupostària d'Irlanda–; i l'altra és que Cowen ha demostrat tenir una habilitat ben particular per a entendre's amb l'elit bancària o, si voleu, per a atrevir-se a jugar a golf amb l'ex-president d'Allied Irish Banks, Sean Fitzpatrick, setmanes abans que els contribuents irlandesos hagueren de tancar amb els seus diners les butxaques foradades dels sistemes bancari. Cowen, que va enfonsar capital públic a Allied Irish Banks fins al punt que ara l'estat és responsable del 92,8%, és un home valent, i brau haurà de ser qui el vulga substituir a les eleccions del març. No obstant això, l'heroisme sembla ser una substància abundant entre els polí-

El primer ministre Cowen.

tics de l'illa. Vet ací Brian Lenihan, ministre de Finances, que vol forçar els inversors en bons secundaris (*junior*) d'Allied Irish Banks a recomprar el deute subordinat de l'entitat amb un 30% de rebaixa en el valor a recuperar. Als inversors en bons primaris i també als dels valors del tresor, no els afecta, però la seua reacció podria complicar molt més la capacitat d'Irlanda d'aconseguir crèdit. Si Lenihan se'n surt, el futur de Cowen –perdre els comicis– variarà poc, però Fianna Fáil evitarà una derrota completa.

ROMA ■ Míriam Díez

Prostitució berlusconiana. No el defensa ningú, però el president del Consell de Ministres italià, Silvio Berlusconi, continua essent el representant d'aquells italians que es posen les mans al cap per les seves presumptes relacions sexuals amb menors. Berlusconi s'ha defensat dient que “es diverteix” i que no pensa dimitir tot i les acusacions d'haver tingut relacions amb un “nombre significatiu” de joves prostitutes en les festes que organitzava a Milano Due i a la seva residència d'Arcore, a la villa San Martino. Ell nega que mai hagi pagat a ningú i que ho trobaria “absurd i denigrant”. El president Giorgio Napolitano, al timó d'un país com més va més agitat, diu que Itàlia és un país “torbat” i sol·licita aclariments urgents als tribunals. La fiscalia de Milà l'indaga per prostitució de menors. L'Església, a través del seu diari *Avvenire*, ha definit el cas *Ruby* –en referència al nom de la noia

Ruby ha negat relacions amb Berlusconi.

marroquina Karima El Mahoroug, com és coneguda, que ha desfermat la polèmica– totalment “esfereïdor”. Itàlia reduïda a un bordell, critica Concita de Gregori, la directora del diari *Unità*, que, sense compassió, diu: “El problema no és seu, sou vosaltres. Tots els italians i italianes que continuen votant Silvio Berlusconi.” A Itàlia la prostitució no és delictiva, però sí pagar per prostitució de menors. Ruby (de *rubacuore*, ‘robadors’) ha confessat que va rebre diners d'ell, però que no van practicar sexe i que no va dir mai a Berlusconi que fos menor. Els fets es remunten a la nit del 27 al 28 de maig del 2010 i impliquen la consellera de la Llombardia Nicole Minetti, ex-dentista de Silvio Berlusconi, acusada de facilitar-li el contacte amb les menors. Minetti ho ha negat tot. Berlusconi, que va tenir una trobada d'una hora amb Giorgio Napolitano al Quirinale, seu del cap d'estat, es defineix víctima d'un “complot”, la paraula que fa servir més per a titllar tot l'enrenou del cas “mediàtic” i no “judicial” i confia que “també aquesta vegada podré comptar amb el suport del poble”. Al Parlament Europeu els representants italians han confessat viure dies de “vergonya”: l'europarlamentari Luigi de Magistris, d'IDV, ha dit que ha sentit “vergonya en veure el nostre govern convertit en un esqualid prostitubul”. El vice-president del Parlament Europeu, el catòlic Mario Mauro, ha intentat fugir d'estudi amb una frase d'Andreotti a Craxi: “Amb Craxi hi havia de governar, no casar-s'hi”.